

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΓΗΜΗΤΑ

TOY CLAUDE MARSEY

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ...

Ένω ή 'Εριέττα και δ Ζάν
Αντράλ, προγενεμάτικαν ήσυχα
στη σπιά τὸν δέντρων, ἀνάποσα
στ' ἀγαπημένα τοὺς ζῶα, τὰ σπιάλ τους, τὶς
γάτες τους και τὶς κόττες τους, ποὶ τρεφο-
νοῦνται ἐδό κι' ἐξεῖ ἑλινέρα, ξεσφραν ὁ ἄγρο-
τικος ταξιδιώτων τοὺς ἔρεσε ἔνα τηλεγρά-
φη.

"Όταν ένι κανείς τὸ καλούσαι στὴν έξοχή, σὲ μᾶ-
ζην μάλιστα εγκρήσι, μερινὴ ἀπὸ δύον τοὺς ευγ-
γενεῖς και τοὺς φίλους τον, ἔνα τηλεγράφημα προκα-
λεῖ μάλιστα ἀγρυπνία.

"Ο Ζάν τὸ ἀνεύτιο γοήτροια και είτε :

— "Ἄλλοικο μας! Ήπειρη μας ἡσυχία, Ό Μπερνάρδι μας προσαγγίζει τὸν έρωτον την μ' ἀδρι.
— Ήπειρη Μπερνάρδι; τὸν ρόπτην ή 'Εριέττα.

— "Ο Μπερνάρδι 'Αλούεν, ἀπάντησε δ Ζάν.

— Τι ἀντίστι ...

Μοναχᾶς ἡ δρεζίς τοι Ζάν και τῆς 'Εριέττας κό-
πηκε. Ό οὐρανὸς σχωτείναστε, τὰ δέντρα ἔχασαν τὸ
ώραιο πρόσωπο χρῶμα τους
και τὴ δροσερὸν τὸ φρούριον τους εσάι,
τὰ λινοτύριδα τὸ φρούριον τους
και τὸ ἀγαπημένα τοὺς ζῶα
ἔγιναν μοναχᾶς ἄσαρα κι'
ἔνοχητητα.

"Ο Ζάν κι' ή 'Εριέττα
ήσαν ένα ζευγός ἀρκετά
ζούσιο θαγανάσιο σὲ μᾶ-
πραγματική έξοχή, σ' ένα μοναχικόν
εἰς τῆς Νομιανῆς, διότι δέντρον κανέναν μέτο
τοὺς γνωστοὺς τον, 'Αλλι' αὐτὸι ιερούσιοι
τοὺς γονεῖς και τοὺς ζευγάρους.

— Εξει, ἐδι' δύο και τρεῖς μήνες κάπιτε,
ζούσαν μᾶς ζοῦνται για γλυκεά, μερινὴ
ἀπὸ δύο, μέσα στὶς αἱρέται κι' ἐλεύθεροι νι-
αγορούσταν διό θήλεια.

— Οταν τὸ ζευγόντα μας γνωστούς τον τοὺς
φοτοδόχους με περιηγεία για τὴν έξοχή τους,
ἀπὸ τοὺς ἀποτούσαντα με τάπανα ἐ-
περδούσταν :

— Αι, μᾶ είναι μᾶ ἔρωτος! Ό ποι γε-
τούσιος σταθμός βρίσκεται σὲ ἀπόστασι
τῆς ζύλινητηρού ἀπὸ μάτ, Και τορέται για τηγα-
νούμενες πεζοῖς γιατὶ δὲν έχουμε αὐτούσιον,
οὐτεὶ ὑπάρχει ἀμάξι ἐξεῖ ποντί. Κανένα
πρόστεπτο, κακιάνα ἐπανεῖς δεν ἔπωγεται στὰ περιγύρια. Διό— τρία σπι-
ταὶ μόνο στὸ βούνον. Ό πρωτηπετριταὶ περονᾶν μόνο διατὰς έχουν καμάρ.
Δὲν τρόμει παρό μόνο γάλα, μέρη και χόρτα. Η μόνη μας τηγανί-
στησις είναι η φύση. Περιπταίμε, διαβάσσουμε, δινεγενόμαστε, κομι-
μαστε...

— Πώ, πώ! Έλεγαν μι γνωστοῖς τον. Δὲν μᾶς ζευγούμεις ποτὲ νὰ σᾶς
ἐπιτρέπονταν.

— Αι, αὐτὸι ἀριθμῶν ἥμελε και τὸ ζευγός 'Αντράλ, και κάθε κα-
λοκαίρι ἀπολάβωνται τὴν ονειρεμένη τοὺς ησυχία, ποὶ δὲν τολμοῦσε
κανεῖς νὰ τοὺς τὴν ταράζῃ.

— Και τόρα, νὰ ποι τούμοντε δ Μπερνάρδι νὰ παμεινάστη τὸ ιερό τοὺς
ιανούσταν.

— Χωρίς ἄλλο, είτε ή 'Εριέττα στὸ Ζάν, θὰ τοι έχως πει ίσον κά-
ποτε γάρδη ἐδώ.

— Ισοι, ἀπάντησε ο Ζάν, νὰ τοι έχω πει ἀπὸ εὐγένεια. 'Αλλά
δὲν ποτένα ποτὲ διτὶ αὐτός, ο τόσο κοπούσος κύριος, θὰ ἀποφάσισε
νάρθη κι' μενή στὴν ησυχία μας, έστι και για μᾶ μέρα. Ό Μπερ-
νάρδι ποι περνά τὰ καλούσαια τον σπιά ποὶ ἀριποτακιές λινοτρό-
πεις και τοὺς ζευγόντας στὰ ποι κανάσια τάνασσα. Αὐτὸς δὲν σίκις
διότι τοὺς Ηδιοτυνούς. Μᾶ είναι τρομερό!... Θὰ θέλη νὰ τὸν περι-
πορθοῦμε δ.

— Τοὺς είναι συ-
νηθημένους νὰ
τὸν περιμένουν
είται μᾶς δ
ζόσιος. Θα
έχῃ την ἀ-

πατήσαι νὰ τὸν προσφέρουμε ἐπλεκτά φαγητά και νὰ τὸν διασκεδάσου-
με.... Μᾶ πᾶς είνε δυνατόν;

— "Αζούσα νὰ σῶ πᾶ. Ζάν, είτε ή 'Εριέττα. Δὲν θὰ κάνωμε τί-
ποτε ζεχωριστὸ γι' αὐτόν. Δὲν δὲν ἀλλάξουμε καθόλου τὴ ζωή μας γιὰ
ζῷο τον. Κι' εστι, ζητήσω μᾶ βαρεύθη και θὰ φύγη...

***

Τὴν ἄλλη μέρα δ Ζάν και ή 'Εριέττα, θέλοντας και μῆ, πῆγαν νὰ
προπατηθούν τὸν ζένον τοὺς στὸ σταθμό.

Σὲ λίγο, πράγματι, ο Μπερνάρδι, γελαστός, κατέβανε ἀπὸ τὸ τραίνο.
"Ηταν ποτέδη και χονδρός — ὦ, πόσο ποι χονδρός ἀπὸ τὸν καρφ
ποὺ είχε νὰ τὸν ίδη τὸ ζεύγος 'Αντράλ — και κόκκινος, απαράκινος.
Είχε τὸ βαρύ παρουσιαστικὸ τὸν ἀνθρώπινον ποὺ τούτων πάντα πολὺ.
Για νὰ πάρη στὴν έξοχή, νόμισε δὲτερετε νὰ ενθιθῇ μ' ένα ειδικὸν κο-
στοῦμ μ' ἔνα πατέλιον ἀποδομούσιον σημάτο, μ' ἔνα σακάκι ἀ-
νοιγότε τὸ καλύπτον τοῦ πατέλιον τοῦ πατέλιον τοῦ πατέλιον.

Μόλις ἀντάλλαξαν τὸ πρότοι τειχίζοντας τὸν ζένον είτε :

— Ενας μαρός περίστατο τὸν ζένον μετέπειτα δὲν θὰ σᾶς κον-
φάσῃ, ἀγαπητός φίλος;

Στὸ δόρυ, ο ἀγαπητός φίλος ήταν ἐνθουσιασμένος.
— Τι δώρια, έλεγε. "Αζ, αὐτὸι τὰ δέντρα! "Αζ, αὐτὲς ή ἀγελά-
δες! "Αζ, αὐτὴ η μαρωδιά! Είστε εύτυ-
χες, φίλοι μου....

Η 'Εριέττα κι' δ Ζάν χαμογελούσαν μ' εὐγένεια. Άλλα κατά βάθος συλλογιστόντου-
σαν :

— "Αζ, καύμενε Μπερνάρδι! Δὲν θὰ έχης
πάντα αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό;

Τὸ μεσημέρι, κάτιο ἀπὸ τὰ δέντρα, σὰν
πάτη, η γρηγά Νομιανὸν ποὺ χρηματεύεις
γιὰ διηρέτησια, σερβίρεις αὐγήν βραστά.
μπέζαν πάρσια και ταρι.

— Μπερνάρδι δέν φάγεται καθόλου δισα-
ρεπτημένος. Και είτε δὲν ένθυμισται :

— Τι δώρια!... Πόσο είναι ιμενόν ένα
τέτοιο γέμια... Νά κι σφεάστεις γιὰ νὰ
ζευγάρηται κανεῖς τὸ σπασάρι τον.

Μετα τὸ γενιά η 'Εριέττα είτε :

— Η γράιων ν' ἀναταθούντο λίγο. "Οσον
ἀφορᾷ τὸν ἄντρον μας, αὐτός, γιὰ λόγους
ιγνώσιας, συνιδέει νὰ κάνῃ έναν περιπάτο
στὰ περιόδου. Τι θὰ κάνεται δεστις, κύριε
Μπερνάρδι;

— Έγώ; είτε δ Μπερνάρδι. Μᾶ θὰ ἀπο-
λογισθεῖ τὸν Ζάν. Μὲ τὸ νὰ πηγάδιον διω-
κωνταις μὲ τὸ μέτωπον, έχοι κατατίησει προ-
γάτων. Θὰ μοι κάνω καῦδ ἀπὸ ἀδηματισμό.

Ο δύο ἀντρες, ἀφον φιλάρχωνταν καμ-
ποτοῦ δώρη, ζευγίνησαν γιὰ νὰ κάνουν τὸν
περιπάτο τοὺς...

— Ο Ζάν μάλιστα παρέσωρε τὸ φίλο του
πολὺ ποι μαρούνται δέσι πήγανε δια τὴν η-
ταν μόνος.

— Ήμίας τοι Αγύρωστον, ζεωγε-
ρός. Ο ίδρος έστας απὸ τὰ μέτωπα τοῦ Μπερνάρδι και τοῦ Ζάν. Άλ-
λα πορχωρούσαν πάτη.

Γένισται πίσον ἀρχιτέλης τὴν ἀρά τοῦ δειπνοῦ, τὸ ὄπιον ηταν τόσο
ἄπιο, διο καῦδ τον γέμια. Και στὸ τέλος ή 'Εριέττα είτε :

— Σφέτε, κύρε Μπερνάρδι, ἀδόν περνούμεις μᾶς ζοῦνται καλογερούν.
Πλαγιάσουται πολὺ νορίς και σηκωνίσατε επίσης νορίς.

— 'Αλλι' αὐτὸι είνε θαυμάσιοι, φίναζε δ Μπερνάρδι. είνε έξοχο, είνε
θεριό!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἀρκά, ο Ζάν ζέπυνται τὸν Μπερ-
νάρδι. Αἴτη τὴν φορή ἐπεύξιτο νὰ κανονινένα μαργαρινό περίστατο στὸ
δάπανη.

Τὸ ἀπέρι παγιταλόν τοῦ Μπερνάρδι ζεστίστηκε στ' ἀγάθα. Ό δι-
στηγής Παρασκήνης ίδρωσε, λαζανίστη, ἀλλά ζεστοποιήστηκε τὸ καρμο-
νέλι.

Κι' έται κι' η μέρα αὐγὴ πέρσε, διος, διος, η προηγούμενη.

Τὸ βράδυ μόνο, στὴν κάμπανα τους, δ Ζάν κι' 'Εριέττα συννο-
ιόσισαν γιὰ τὸ στρατήγημά τους.

— Δέν έγινε αξόνια, και δέλη τίποτα γιὰ τὴν ἀναζώρηση τὸν,
είτε δ Ζάν, ἀλλά μοι φαίνεται διη βαρεύηται δηδον. Θὰ αὐδη φανή πολὺ
παράδοξο ἀπὸ μετά διο μέρες τὸ πολὺ, δὲν περνούσε τὸ πολὺ, δὲν περνούσε τὸ πολὺ.

— "Ας έ-
ξα κι ο λι ο ν-
θισμούσι λο-
πόν, είτε ή
'Εριέττα, έγι-
μεν νὰ τὸ δὲ-
νοφ ω μὲ

ΒΛΑΜΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΥΛΑΒΕΙΑ

"Όταν σέ βλέπω, κόρη μου, στήν έκκλησιν νά μεταίνες
καί νά φύλης τούς ζηγούς μ' ενέλαβεια πολλή.
ηήθελα νάμων αγιος. Γιατί —καταλαβανείς—
μπαμπέσικα θά συνέλεβα ένα θερμό φύλι.

Κι' όταν κι' έγώ μ' ενέλαβεια τίς άγιες άστραζουμι,
τότε σάν κάτι μέστο μου χρωφά νά μοι μιλή.
Και άκ! νά ησουν άγια, δη πονηρός στοχάζουμι,
μπαμπέσικα νά σούδινα ένα θερμό φύλι.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΡΙΑΔΙΑ

Στον δρόμου τήρη άσφοι σαν προβάνιο,
βλέπω τό παραθύρι σ' ανοιχτόν.
Και κεί ποι ή ματιά μου σέ προσμένει,
κλείνει τό παραθύρι μηνισμένη.
'Ο διάστιχος! Θά έσαξα απ' τή ζήλεια,
μά ξέρω πώς καττάς... από τή γρίλια...

ΤΕΛ ΕΣΤΙΓΡΑΦΟΝ

Κολακενεσσα, μικρή μον,
νά κηρύττης σ' ίλιους κι' ολες
πώς γιά τά γιατά σαν ματιά
έχω λινώσει μετζεούσες.

"Αν σέ κάπτεςα ποτέ μου
έτσι μους γιά νά παιξω
και σύ νάμωσες γιά σένα
πώς πονόσα, πεντες: ξέσω....

Ι Φ!...

"Έτσι νά φέρνουμε μαζύ,
μισή μαργαζόλισιον κοπέλια,
καί μή μέ βάνες σέ μετελά,
νά ξηή ματανέλα σου, νά ξηή,
έτσι νά φέρνουμε μαζύ....

T' ήτανε νέρθιο νά στιθώ
στό παραθύρι σου καρστή;
Περσόστερο κι' από χροστή,
τό πρόσωπό σου τό ξαθό
μὲ κάνει μένα καί μεθό.

Περούνη ή νύχτες τούς χειμώνι
κι' ή κοντονές τούς Γιαλινού,
κι' όπως μού σήρωσες τό νοῦ
κι' είμαι σαν νάμας γιά χειμώ,
στιγμή δε βρίσκομαι αναταπιό.

Μέ τή ρετούπτλισα στραβά
και τό ζοργάρι απόλυτό
ξημολούμένος περιβαθά,
κι' όπως με βέβασε μάλλον τραβά,
γιατί μπλατασάς παλάβα.

"Πε! κι' ούδε κάνεις φάι νάφης "Ε! Κεί Μιστόκιη φουσκαρή,
άποψε βράδην στό στενό,
μά δη Σταροδ τόν προσκυνό,
ταχιά δε θά ξημαρούσες
και θά χαθώ, μά θά χαθής,

Δό μου τό δίσκοπο, μωρέ,
και τή φουντούκι τή διττή,
κι' ά δεν τή στρώσιο σά γαλή
νά σοῦν τής κάμιο μέ ποησέ,
νά μή με λένε Γιαφρέσ!

ζόρτα κι' έσυ νά τόν τραβάς μαδύ σου στά περίχωρα.

Μά ούτε μετά νήμερες, ούτε μετά δένας ήμερες, δη Μπερονάρ δέν
ζέπει λόγο γιά άναρχοσι. Δέν πατοντούτανε γιά τίτοτε και φωτού-
σε πάτοτε χαμογελώνταν με ανταρέσκεια :

— Δέν βρίσκεται όπι αδινάπατα;

Δένα πέντη μέρες πέρασαν. Η Ζένης 'Αντράλ έττας μένει, "Ενα
βράδην δέ Ζάν, δέν μπόρεσε νά κρατηθή και είτε στό Μπερενάρ :

— Εμάς πολύ στενοχωριμένοι, ή Έριετα κι' ένοι, γιατί δέν
μπορείμε νά σέ φιλοενήσουμε δύοτε πρέπει.... Είστε πολύ εινωγής και
δέν τολμάς νά μας τό πῆρε. 'Αλλά τό καταλαβανώντες. Πλήρτες μέ-
χαι θανάτους κάνα δέν φενγίζεις γιά μή μή μένταστησήστε.

"Άλλη δη Μπερονάρ, ξεπλωμένος μαζάνι στό παθόνημα, άπλητησε:

— Απατάσσω, φύλε μου. Ήστε δέν ήμουν στόν ειντυζής. Τελευταία
είχα παραπάνων κι' ή γατούς μοιν στενότησε
μαρμονούς: πετυπάτες και μά διάτα υγρειή. Ποιε
μπορείμε νά βρού πιο καταλλήλη διαμονή και φι-
λοξενία από τή δική σας. Είστε τόσο περιποτη-
ροί. 'Αρχισα ήδη ν' αδιναπίζω. Και, νά σας πώ
την άληθεια, σηεκτομια νά μεινω έδο δώσ τον
γίνων έντελως πομφός, σάν πρόδια!....

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ**KAI NA ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Στή Μαδαγασκάρη, όπου σχεδόν οι κάτοικοι φρούδη μεταξωτά
ρούχα, γιατί τό μετάξ έχει είνε αφθονο και πιό φτηνό διό τό λινό
ντηλητηρίων.

— Κατά τόν 180 αιώνα ή Λιντραλία δέν είχε ωύτη πενήντα διάογα,
ένω σημερα έχει διλόπηρα έπατομάρια.

— Ένας ξένος γιατρός διατένεται, δηι εικοσιάλεπτη σωματική ζ-
σησης κάθε μέρα, είνε ίκανη νά παρατείνει τή ζωή τούς ανθρώπους μέ-
χρι έπατο διέτον.

— Οι μαθηταί τόν σχολείων τής Σονιδίας, πρός αναδάστως τής
χώρας, φυτείνων περισσότερα από 600.000 δέντρα τό χορόν.

— "Ένας άνθρωπος είδομητα είναι, υπολογίζεται ότι έχει φάει
ως αντή τήν ίλιανα, 59 τόνους προφήτη.

— Τό μεγαλείτερο έπαυδεντικό έδριγμα τούς κόσμων, είνε τό Πα-
νεπιστήμιο τής Καλκούτας, τό μποι άριθμη τούς περισσότερους φοι-
τηράς.

— Η βασιλική διναστεία τής Ιαπωνίας είνε ή αρχαιοτέρα διάλον,
χρονολογουμένη από τό 2.600 π. Χ.

— Στήν Ιαπαία έπι 10.000 ανθρώπων, οι 30 πεθαίνουν δολιοφονη-
μένοι

— Στήν Πολυνησία, στήν Ιαπωνία και στό
Σιάμ κατατίζουν όπι μόνον ή γυναίκες, άλλα και
τά... μωρά, στά δύοια μαθαίνουν τό κάπτωσιμα ή
μητέρες τούς ώτη τήν κούνια.

— Οι Κάρροι συνηθίζουν νά κατατίζουν, βά-
ζονται τήν ανάμενη άσφορη τούς τογιάρους τους...
μέσα στό στόμα.

— Οι Πηγματίοι έξ αύλων τής Κεντρικής Α-
ργορίζης προτυπών νά μείνουν νηστικοί, παρόν νά
μή κατατίζουν.

— Ένας Γερμανός γιατρός λέει πώς τόσοις
καποθάνητον φτάση στά τριάντα γρόνια, χωρίς
ν' άρρωστηση ποτέ σοβαρά, μπορεί νά ζήση έ-
θδουμηταρά γρόνια τό λιγότερο.

— Η πολιτιστήρει πεταλούδα βγίστεται στό
Αμερικανό Μονετό τής Φιντζής. Ιστορίας.
Είναι απαντάτη και γιά μή τή βροχή τήν ανα-
ζητούνται έπι... δινή γρόνια!

— Στά διατάξ τής Ηγούμενων κάπι μισόδωμωνες
μισόδωμωνες γαπαγήλες, μάρπεσε σάν τό γιόνι, τίς
δόπεις οι κάποιους προσκυνάντες σάν θεούς.

— Η μεγαλείτερη δέτη αντέτες δέν έχει γίνει 28
δασκάλων και κατά τό βάρος δέν μπερδεύει τίς
είναισα όσαδες!

— Κάθε αιτητή ή έπιστολή, απεινήστηρενη
πρός τό βασιλεύ τής Αγγλίας ή τον πρίγκηπα
τής Ονδιλλάς, στέλλεται απήλαγμένη ταχιδο-
μώντων τέλων.

— Στό λιθοτροφείο τής Πετρούπολης ύ-
παρχουν υπότιμοι ήλιαζα, ξέση, αιώνια, καθώς
βεβαίωνοι οι ειδίσιοι.

— Τό παγούτο στήν Πατονική γλώσσα λέγεται ειδίσιο καριμούν.

— Στό Κονγό τό διαχρονίδιο τόν άρρενωνος κατατενάζονται από
μπορντές και φρούριαται... στό λαιμό.

— Τό έντελλαρο, τό γνωστό λοιπόδιο τόν "Αλτεον", φυτούνται συ-
νήθιστοι σε ύψος 3.000 μέτρων και απάντη.

— Η μεγαλείτερη μέρα στή Ν. Υόρκη έχει 15 ώρες, στό Λον-
δίνο 16, Βεργινών 19, στή Φιλανδία είνοσιστον και στήν Πιτσ-
βέργη.... τρισήμιση μήνες!

— Όταν θέλεται νά δοκιμάσει τά αώγια, βάλτε τα μέσα σε κούνι
νερό και μή είνε φρέσκα δύα πάνε στό πάτο, ένδο θανάτων σε κούνι
μείνουν από πάτο.

— Η παλαιότερη έφιστολή άπεινήστεται πρός μή Αίγυ-
πτια πριγκίπησσα, χρονολογείται από τόν 3.500 π. Χ. και φι-
λάσσεται στό Βρετανικό Μουσείο, γραμμήν σ' έναν πάτημο.

— Στή Βενετία ιπάχει σενερείο, τό δύοτο μένει άνωντο νύ-
χτα μή μέσα συνεργάτες έπι 150 γρόνια.

— Δέκα έτη έχειτο από τά μικρά έγγηλες πάντοτε έπιστημονές.

— Οι τυφλοί έχουν τήν άσφορη απεινήμενη πό πολύ από τόν

μάλιστας άνθρωπους.

— Τό ποντού πασσάνη, προκειμένου νά είσαιχη στήν Κούνια, έπι-
βαρύνται μή δασμό 150 τούς 100 !...

— Ένας Γάλλος γιατρός βεβαιώνει δηι από 100.000 σπαμιστι-

κούς οι 199 γίνονται τρεπλοί.

— Στή Βραζιλία πάνεργα χρώμα είνε τό κόρ-
κινο. "Όταν μάλιστα κιθερεύεται καραμάνι ποτέλλα,
βάφεται σώκανη και ή κάστα και ή περοφόρο.

— Γιά τή βασιλική οίσογένεια τής 'Αγγλί-

ας άποφράς ήμέρα είνε τό Σάββατο.

